

Projekt

z dnia 19 kwietnia 2023 r.

Zatwierdzony przez

**UCHWAŁA NR XLVII/ /2023
RADY MIEJSKIEJ SKOCZOWA**

z dnia 26 kwietnia 2023 r.

w sprawie skargi mieszkańca Gminy Skoczów

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2023 r. poz. 40 z późn. zm.), oraz art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.)

***Rada Miejska Skoczowa
uchwała:***

§ 1. Skargę mieszkańca Gminy Skoczów reprezentowanego przez pełnomocnika z dnia 22.02.2023 r., przekazaną przez Wojewodę Śląskiego pismem nr KOI.1411.37.2023 z dnia 16.03.2023r. (data wpływu do kancelarii Urzędu Miejskiego w Skoczowie dnia 20.03.2023r.), na Burmistrza Miasta Skoczowa uznać za

zasadną / bezzasadną

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miejskiej Skoczowa.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady
Miejskiej Skoczowa

Rajmund Dedio

RADCA PRAWNY

Beata Kasinska
Kt. 350

Uzasadnienie

Pismem z dnia 22.02.2023r. mieszkaniec Gminy Skoczów reprezentowany przez pełnomocnika złożył skargę przekazaną przez Wojewodę Śląskiego pismem nr KOI.1411.37.2023 z dnia 16.03.2023r. (data wpływu do kancelarii Urzędu Miejskiego w Skoczowie dnia 20.03.2023r.), na Burmistrza Miasta Skoczowa.

Przewodniczący Rady Miejskiej Skoczowa Rajmund Dedio przekazał w/w skargę do rozpatrzenia przez Komisję Skarg, Wniosków i Petycji Rady Miejskiej Skoczowa, której przedmiotem działalności zgodnie § 45 ust. 1 pkt 3 oraz ust. 2 Statutu Gminy Skoczów przyjętego uchwałą nr XLIV/479/2018 Rady Miejskiej Skoczowa z dnia 16.10.2018 r., jest rozpatrywanie skarg kierowanych do Rady Miejskiej przez mieszkańców.

Komisja na posiedzeniu w dniu 03.04.2023 r. dokonała analizy skargi oraz jej załączników. Przedmiotem skargi był zarzut nie wydania przez Burmistrza Miasta Skoczowa decyzji administracyjnej w oparciu o art. 234 ust. 3 ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. Prawa wodnego (t.j. Dz. U. 2022, poz. 2625, dalej u.p.w.), zgodnie z którym *Jeżeli spowodowane przez właściciela gruntu zmiany stanu wody na gruncie szkodliwie wpływają na grunty sąsiednie, wójt, burmistrz lub prezydent miasta, z urzędu lub na wniosek, w drodze decyzji, nakazuje właścicielowi gruntu przywrócenie stanu poprzedniego lub wykonanie urządzeń zapobiegających szkodom, ustalając termin wykonania tych czynności*, w związku z naruszonymi stosunkami wodnymi na nieruchomości Skarżącego w latach 80 XX wieku.

Skarga nie znajduje uzasadnionych podstaw w obowiązujących przepisach prawa, zarówno z przyczyn formalnych jak i materialnych.

Treść art. 234 ustawy Prawo wodne, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2018 r., wbrew twierdzeniom Skarżącego, nie znajduje zastosowania do sytuacji, której dotyczy skarga, bowiem jak wynika z treści skargi i jej załączników do naruszenia stosunków wodnych na nieruchomości skarżącego miało dojść w latach 80 XX wieku, tymczasem w czasie ewentualnego naruszenia stosunków wodnych, obowiązywała ustawa Prawo wodne z dnia 24 października 1974 r. (Dz. U. Nr 38, poz. 230 z późn. zm.). W związku z tym nie ma możliwości zastosowania art. 234 ust. 3 u.p.w. do stanu faktycznego i prawnego sprzed wejścia w życie ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. Prawa wodnego. Brak jest przepisów przejściowych, które umożliwiłyby bezspornie zastosowanie nowych przepisów, w tym w szczególności art. 234 u.p.w. do stanów faktycznych powstałych przed wejściem w życie tej ustawy. Zarówno obowiązująca ustawa z dnia 20 lipca 2017 r. Prawo wodne, oraz poprzednio obowiązujące, tj. ustawa z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne czy ustawa z dnia 24 października 1974 r. Prawo wodne w przepisach przejściowych nie zawierały postanowień, które regulowałyby wpływ nowej ustawy na stosunki powstałe pod działaniem dotychczasowej ustawy, przede wszystkim czy i w jakim zakresie stosuje się nowe przepisy do uprawnień czy obowiązków powstałych w czasie obowiązywania uchylanych przepisów. Tym samym zgodnie z zasadą zakazu retroakcji, przy braku przepisów przejściowych, brak jest możliwości zastosowania przepisów aktualnie obowiązujących do stosunków powstałych pod działaniem nieobowiązujących ustaw.

Jak wskazał WSA w Gliwicach w wyroku z dnia 8 lipca 2021 r., sygn. akt II SA/Gł 279/21: *Wśród regulacji aktualnie obowiązującej ustawy Prawo wodne próżno jest bowiem szukać takich, które dawałyby podstawę do wstecznego stosowania jej przepisów, a w każdym razie, do uznania, że stany faktyczne zaistniałe przed jej wejściem w życie będą miały wpływ na ocenę biegu terminu, o którym mowa w art. 234 ust. 5 tej ustawy*. Nadto w niniejszej sprawie zachodzą inne uzasadnione przyczyny dla których postępowanie nie może być wszczęte, a do których zalicza się m.in. przedawnienie oraz res iudicata, tj. wniesienie żądania w sprawie rozstrzygniętej już ostateczną decyzją administracyjną. W niniejszym przypadku niemożliwość przywrócenia stosunków wodnych do stanu poprzedniego, została już rozstrzygnięta ostateczną decyzją administracyjną. W decyzji wydanej w latach 80 XX wieku wskazano, iż na terenach, na których zaznaczył się wpływ eksploatacji kruszywa naturalnego nie ma możliwości przywrócenia stosunków wodnych do stanu poprzedzającego okres eksploatacji. Tym samym brak podstaw do wydania decyzji zgodnie z żądaniem Skarżącego w oparciu o treść art. 234 ust. 3 prawa wodnego. Nadto wskazać należy, iż zgodnie z art. 234 ust. 5 u.p.w. *postępowania w sprawie nakazania przywrócenia stanu poprzedniego lub wykonania urządzeń zapobiegających szkodom nie wszczyna się, jeżeli upłynęło 5 lat od dnia, w którym właściciel gruntu sąsiedniego dowiedział się o szkodliwym oddziaływaniu na jego grunt*. Z treści skargi i jej załączników wynika, iż

ewentualne naruszenie stosunków wodnoprawnych, nastąpiło w latach 80 XX wieku. Tym samym upłynął okres w którym postępowania przewidziane w art. 234 ust. 3 p.w. mogłoby zostać wszczęte. Biorąc pod uwagę powyższe, Komisja Skarg, Wniosków i Petycji w głosowaniu jawnym – jednogłośnie rekomenduje Radzie Miejskiej uznanie skargi za bezzasadną.